

PROLOG

VID UPPFÖRANDET AF

KUNGARNE PÅ SALAMIS

Å

SVENSKA TEATERN I HELSINGFORS

RUNEBERGSDAGEN DEN 5 FEBRUARI 1888

ORD AF HARALD MOLANDER

MUSIK AF HJALMAR MEISSNER

Öppna dig, sköna helleniska häfdens urna,
bildrikt i pariska marmorn af Fidias skurna!
Göms i din aska ett glöd af Prometeusburna
heliga rofvet, o, tänd dig och ljus oss gif!

Urnan skall öppnas för siarens forskaraning,
skaldens plektron bryta till blodfull daning
bilder ur marmorn, och eldande sångarmaning
tända i askan förkolnade glöd till lif.

Gyglar sitt tumlande spann mot vester Foibos Apollon,
strör öfver Attikas berg skördar af ros och viol,
purprar Salamis' strand och Galastors fräsande bränning,
färgar med pilarnas guld hafvet som gnistrande vin.
Men på Krantors höjd korybantiskt yrande hymner
blandas med klangen af svärd, blänker Pallas' egid,
ängslas Tekmessa i bön, och offerar sitt grubbel Leontes,
lågar Eurysakes' mod, stormar Leiokritos' kraft.
Konung mot konung i strid, och son emot fader i pansar —
Kräfver då människors kamp Gudarnes eviga rätt?

* * *

Lyssna, lyssna!
Kungakampens vapenbrus
hörs sucka gömdt i gåtor mänskoödens ve:

Pythia, skall din gåtas tydning kräfva
offer, ädla, herrliga som dessa,
skall i kamp för sonen fadern bäfva
att med egen hand slå sonen ner?

Höge gamle!
Viljans frihet viljans rätt,
din frihets kraf ditt ödes lag, Ananke.

Kräfver ej ett större offer Dike,
när med kämpahjälm på tänkarhjessa,
o, Leontes, Telamonierns like,
för hans ätt ditt hjärteblod du ger?

Ädle yngling!
Tankens tvifvel tankens rätt,
ditt tvifvels kraf ditt ödes lag, Ananke.

Kräfs så mången tår uti Limnaias
dyrkan, kungamoder, o, Tekmessa,
att i segerns stund sköldbärarn Ajas'
tappre son ditt ögas natt ej ser?

Ömma moder!
Kvalets kärlek kvalets rätt,
din kärleks kraf ditt ödes lag, Ananke.

Skall, Eurysakes, din kungatanke
dödens suck ur brodershjärta pressa?
Han, Ramnusias val, den grubbelkranke,
gjorde offret, är ditt dåd för mer?

Unge furste!
Kungatanke kungarätt,
din tankes kraf ditt ödes lag, Ananke.

* * *

Quoniam i sin broders spår under nattligt skymmande fäste
skrider ren Delos' mö, strålande Kyntia, du,
spänner med drömmande blick en silfverpil i sin båge,
stänker dess glittrande dagg ned öfver Salamis' strand.
Men på Krantors höjd är drabbningen slut, och Tekmessa,
tryckt i Eurysakes famn, kysser hans flammande svärd,
fallen Leiokritos böjt mot Leontes' hjärta sin panna,
herskarepannan är kall, konungahjärtat förblödt.
Konung af konung är fäld, och sonen dräpt af sin fader —
Kräfver då människors fall Gudarnes eviga rätt?

* * *

Lyssna, lyssna!
Amfidemos' piniesus
hörs hviska tröstrikt hopp i mänskoödens ve:

Hek, Lethes svala böljelek
skall plåna ut hvar lefnadsgåtas bittra svek,
och Hades' töckenskuggor ge
hvar hjärna ro, som vändades i tviflets ve.

Och sonlig kärleks gyllne skatt
skall solljus ge åt tåresläckta ögats natt,
och kungatankars tappra ätt,
fast biltog, kräfva ut sin borna kungarätt.

Och, sekelglömd, ännu en gång
skall Hellas' häfd få lif i skaldens svanesång,
som väpna skall hvar ynglings hand
till värn för frihet, rätt, för folk och fosterland.

H:fors. Tidnings- & Tryckeri-Aktiebol. tryckeri, 1888.
